

som bekjendt, saa overordentlig forffjelligt, at det ikke afgiver nogen fast Maalestok. Det kan meget godt være Tilfældet, at paa et Sted en Tønde Hartkorn i Virkeligheden ikke er saa god som en Skjæppe Hartkorn paa et andet Sted, og omvendt. Skulle vi nu tage Areal et og lægge det til Grund, troer jeg vi ville komme til omtrentlig den samme Vilkaarlighed, om jeg maa udtrykke mig saaledes; thi det er bekjendt nok, at Indtægten af en Skov paa ingen mulig Maade staaer i nogetstundt Forhold til Areal et. Man kan paa et meget stort Areal have en meget slet Skov, som ingenstundt Indtægt giver, og man kan paa et lille Areal have en ganske udmærket Skov, som giver gode Indtægter. Jeg troer virkelig ikke, om ogsaa Forslaget bliver vedtaget, at man kan komme til en rimelig Fordeling, men i alt Fald kan man komme til en meget ubillig Fordeling mellem Communerne, og det er det, det kommer an paa at undgaae. Hvorledes man ellers skulde finde ud af dette Forhold, maa jeg tilstaae ikke er mig ganske klart, da det efter Forslaget jo skulde være den Commune, som omfatter de største Dele af Skovarealet, der skulde sætte Vigningen; men jeg troer dog, at man vilde komme til Noget, der var rigtigere, hvis man ligesom holdt sig til Eierens Opgivende af sin Indtægt af disse Skovarealer, og saa lod Communalbestyrelsen afgive sin Erklæring derover. Vilde han ikke opgive, eller opgav han ikke sin Indtægt, kunde man affordre ham en Erklæring om dette Forhold, og der er aabenbart ikke for ham nogen særegen Interesse i at bringe en anden Commune enten en Fordeel eller en Gevinst — Summen skal han dog ud med. Dette er en Hensigt, som jeg skal tillade mig at gjøre til det ærede Udvalg og bede det overveie, samt fremkomme med Vædringsforslag i den Henseende til tredie Behandling. Naar Udvalget har meent, at det skulde være den Commune, hvori den største Deel af Skovarealet er beliggende, som skulde bestemme, hvorledes Indtægten af Skoven skulde fastsættes, da kan det jo i og for sig være ligegyldigt, enten det bliver den større eller den mindre Deel; men skal man tage Hensyn til, hvad der er udtalt i det foregaaende om Alger og Eng, vil det være conse-

quent at tage Hartkornet og lægge det til Maalestok, thi det kan meget let skee, at det større Areal i Virkeligheden giver mindre Indtægt, og det mindre Areal større Indtægt. Dernæst skal jeg med et Par Ord berøre det Vædringsforslag, som jeg i Forening med flere ærede Medlemmer har tilladt mig at stille til § 9 om Forandring i den Scala, som Udvalget har foreslaaet, og som det vistnok forekommer mig, man maa anerkjende at være meget rimeligere og retfærdigere end den, som fandtes i den foregaaende Lov og igjen er optagen i Lovkastet. Grundene for mig til at stille dette Forslag, have været de Klager, som almindelig have hørt over, at den enkelte Person, der har samme Indtægt som en heel Familie, ikke svarer større Skat end denne. Den almindelige Bevidsthed reiser sig, saavidt jeg har erfaret, imod, at en heel Familie, der kan være Mand, Kone og 10 Børn, som har en mindre Indtægt, — jeg vil sige f. Ex. 400 Rd. — deraf skal svare ligesaa Meget som en enkelt Person, der ligeledes har 400 Rd. at leve af. Det er jo aabenbart, at naar en Familie paa 12 Personer skal leve af 400 Rd., maa den leve meget tarveligt, den maa leve i den Grad tarveligt, at man kan sige, at den lever i den hyerste Grad af Fattigdom, hvorimod den enkelte Mand, der har 400 Rd. aarlig, ibetmindste paa Landet, kan leve som en rig Mand. Heri finde Folk i Almindelighed, at der er en Ubillighed tilstede, og det er den, som jeg for mit Vedkommende ved Forslaget har søgt at faae hævet. Jeg skal ingenlunde paastaae, at vi have truffet, hvad der er Rigtigst og Heldigst; jeg er endogsaa særdbig at troe, at der maastee kunde findes andre Normer, der kunde være rigtigere. Det er et Spørgsmaal, om det foreslaaede ikke kan være enten for Lidt eller for Meget, og det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om man i det Hele taget bør sætte nogensomhelst Grændse, om man bør sætte 1,000 Rd. som Grændse. Jeg er imidlertid gaaet med de ærede Herrer, naagt jeg ganske vist maa helde til den Mening, at det var rigtigst, om man slet ikke satte nogensomhelst Grændse, thi det kunde jo være besynderligt, at en Mand, der har 990 Rd., skal have Ret til at trække t. Ex. 360 Rd. fra i sin